

Ten oosten van Jeruzalem Israël

Leon Gold wist niet dat hij nog maar twee minuten te leven had en grijnsde breed. ‘Heeft iemand je ooit gezegd dat je geweldige benen hebt?’ vroeg hij aan de oogverblindend mooie vrouw die naast hem zat.

Gold was 23 – een zongebruinde, knappe, gespierde jongeman uit New Jersey wiens ouders naar Israël waren geëmigreerd. Terwijl hij zijn Dodge met militaire markeringen langs een rij sinaasappelbomen stuurde die baadde in het zonlicht, ademde hij door het open raampje de zoete sinaasappelgeur in en wierp een blik op het figuur van de vrouw die naast hem zat.

Soldaat Rachel Else was bloedmooi.

Gold, zelf korporaal, keek naar de rok van Rachels uniform die een beetje op was gekropen en het bovenste knoopje van haar bloes, dat een hint van een décolleté onthulde. Ze wond hem zo op dat hij moeite had zich op zijn werk te concentreren: het afleveren van een consignatie bij een van de buitenposten van het Israëlische defensieleger, zo’n 50 kilometer verderop. De weg die zich voor hen uitstreckte, herbergde talloze verraderlijke bochten. ‘En? Heeft iemand je ooit gezegd dat je geweldige benen hebt?’ herhaalde hij.

Om Rachels mond vormde zich een flauwe glimlach. ‘Ja, jij Leon, vijf minuten geleden. Kom eens met iets nieuws.’

Gold wierp een blik in zijn binnenspiegel en zag hoe het zonlicht de ramen en de glinsterende koepel van Jeruzalem, dat nu rap uit het zicht verdween, in vlam zette. Er was maar een reden waarom hij in dit verhipte land bleef met zijn eindeloze geruzie met de Palestijnen, zijn hoge belastingen, mopperende joden en verzengende hitte.

De Israëlische vrouwen. Ze waren zo mooi. En het Israëlische defensieleger had er heel wat van. Gold was vastbesloten dat Rachel

zijn volgende verovering zou worden. Hij schakelde naar een lagere versnelling voor de weg begon te klimmen en het sinaasappelaroma maakte plaats voor een zanderige woestijnlucht. ‘Goed... eh... heeft iemand je ooit gezegd dat je onweerstaanbare ogen en een fenomeenaal lijf hebt?’

‘Die heb jij ook al genoemd, Leon. Je vervalt in herhalingen.’

‘Ga je nou met me uit of niet, soldaat Else?’

‘Nee. En houd je blik op de weg, korporaal.’

‘Ik heb mijn blik op de weg.’

‘Nee, op mij.’

Gold grijnsde weer. ‘Kan ik het helpen dat mijn ogen afdwalen?’

‘Houd ze op de weg, Leon. Als jij een ongeluk veroorzaakt, zitten we beiden in de problemen.’

Gold richtte zijn blik op de lege weg die zich voor hen in de zandige kalkstenen heuvels uitstreckte. Rachel bleek een harde noot om te kraken, maar hij had nog een truc achter de hand. Terwijl de weg een bocht om slingerde, stuurde hij de auto dichter naar de rand. De wielen slipten en deden losliggend grind in het met stenen bezaaide ravijn onder hen rollen.

In Rachels stem klonk nu paniek door. ‘Leon! Laat dat!’

Gold knipoogde en stuurde de Dodge nog dichter naar de rand. ‘Kan ik je op andere gedachten brengen?’

‘Houd op Leon! Zit niet zo te klooiën, je bent niet goed wijs. Het wordt nog onze dood.’

Gold grijnsde toen de banden weer slipten. ‘Eén keertje uit, oké? Gewoon om mij uit mijn lijden te verlossen. Ja of nee?’

‘Leon! Nee!’ Rachel blikte geschrokken door de voorruit.

Golds ogen schoten naar voren terwijl hij de autowielen van de rand weg stuurde. In de volgende bocht dook een witte pick-up op. Gold trapte uit alle macht op het rempedaal, en de adem stokte in zijn keel toen hij besepte dat ze verloren waren. Zijn Dodge stuiterde weg, terwijl de beide auto’s naar de rand van het ravijn doken in een poging een botsing te vermijden. De pick-up was als een sneltrein die niet meer te stoppen was, en vanaf dat moment leek alles in slow motion te gaan.

Gold kon de inzittenden van de pick-up duidelijk zien. Drie volwassenen in de cabine, twee tieners in de open laadbak achterin: een

jongen en een meisje die op een stel kratten zaten. De glimlach op hun gezicht veranderde in afgrijzen toen de twee voertuigen langs elkaar heen doken.

Er klonk een enorme dreun van metaal op metaal toen de achterkanten van de beide auto's kort op elkaar stootten; Gold begon te gillen terwijl hij de lucht langs zijn gezicht voelde strijken en de Dodge het luchtruim koos. Zijn schreeuwen vormde een bloedstollend duet met de angstkreten van Rachel, dat abrupt weer stilviel toen hun auto voorover het ravijn in dook en hun benzinetank explodeerde.

Vijfentwintig kilometer van Jeruzalem was het verre gedreun te horen van de enorme ontploffing toen de lading van de legerwagen, antipersoneelsmijnen, onmiddellijk detoneerde en de mooie jonge lichamen van Gold en Rachel tot as reduceerde.

De katholieke priester volgde de pick-up in zijn versleten Renault op zo'n tweehonderd meter afstand toen hij door het open raampje de explosie kon voelen. De dreun deed zeer aan zijn oren en hij trapte vol op de rem. De Renault kwam piepend tot stilstand.

De priester trok bleek weg bij de aanblik van de enorme vuurbal die werd gevolgd door een olieachtige rookwolk. Instinctief trapte hij het gas weer in en de Renault schoot naar voren.

Bij de rand van het ravijn aangekomen, remde hij hard en sprong uit de auto. Hij zag hoe de vlammen het omhulsel van de legertruck die in lichterlaaie stond verteerden en wist dat er voor de passagiers van het voertuig geen enkele hoop meer was. Daarop richtte hij zijn blik op de witte Ford die verderop in het ravijn ondersteboven lag, rook golfde uit de cabine. De priester sloeg een kruis en bekeek het tafereel. 'Moge God erbarmen hebben met hun ziel.'

Zijn plan was helemaal misgelopen. Dit was niet echt wat hij voor ogen had gehad. Als de inzittenden van die pick-up moesten sterven, dan was dat maar zo – de onbetaalbare, tweeduizend jaar oude schat in het voertuig was het verlies van leven wel waard – maar een dergelijk bloedbad had hij niet voorzien.

Een nieuwe reeks oorverdovende explosies door almaar ontstekende mijnen dwong de priester zo laag mogelijk bij de grond naar de pick-up te kruipen.

In de auto ontwaarde hij de inzittenden, opgesloten in de cabine die zich vulde met rook. Een van hen trapte panisch tegen de voorruit in een poging te ontsnappen. Vlak bij de auto lagen tussen de brokstukken de lichamen van twee tieners, een jongen en een meisje.

Toen de explosies eindelijk ophielden, bleef de priester staan. Zijn blik gleed weer naar de brandende pick-up. De wanhopige passagier was gestopt met trappen en zijn lichaam hing nu slap in het wrak. Een dikke rook verstikte de cabine, maar de priester kon wel de leren kaarthouder zien die tegen de voorruit zat geklemd.

Hij wist dat het de oude boekrol herbergde die die ochtend was ontdekt bij Qumran, en dat de auto met zijn kostbare lading op weg was geweest naar het departement voor Antiquiteiten in Jeruzalem. Maar de priester was vastberaden ervoor te zorgen dat de boekrol zijn bestemming nooit zou bereiken.

Zijn instructies uit Rome waren duidelijk.

Dit was een verbijsterend geheim dat verborgen moest worden gehouden voor de rest van de wereld.

Vlammen begonnen aan de kaarthouder te knagen. ‘Alstublieft God, nee.’

Snel klauterde hij over de rotsen naar het wrak.

Rome

Het begon met een teken.

Sommigen meenden dat het bizarre voorval in de Sixtijnse Kapel die nacht was voorspeld door Nostradamus, dat het een teken was dat wel moest komen.

En er waren andere tekenen.

De Eeuwige Stad leek vredig, als bij een stilte voor de storm, maar die avond was de hemel helder geweest en waaide er een zachte bries vanuit het westen. Romes gebruikelijke agressie en drukte waren gaan liggen in bedeesde rust.

Langs de belangrijkste straten en de Tiber hielden af en toe automobilisten stil, die hun koplampen dimden en hun autoradio's aanzetten. Rond een dichtbevolkt Sint Pietersplein porden de satellietshotels van de verzamelde media in de lucht, alsof ze van daar hemelse sturing verwachtten.

Krachtige filmlampen verlichtten de Sixtijnse Kapel, terwijl in de ranzige barretjes van de rosse buurt zelfs de hoeren even pauze hielden om te kunnen luisteren naar de media die verslag deden op radio en televisie.

Want wie er ook tot paus werd gekozen, hij zou volgens de voorspellingen de laatste zijn, de man die met Armageddon te maken kreeg, en dus wachtten honderden miljoenen mensen over de hele wereld gespannen op nieuws.

De pontifex was 28 dagen geleden gestorven. Nadat de oude rituelen in acht waren genomen, zijn lichaam gebalsemd, zijn pauselijke zegels verbroken en zijn begrafenis afgerond, had een plechtige optocht van het Heilige College van Kardinalen, 120 man sterk en gehuld in rode kardinaalshoeden en vermiljoenrode zijden soutanes, de Sixtijnse kapel gevuld om een vervanger te vinden die de Schoenen van de Visser kon vullen.

Na 29 geheime stemmingen waren ze er nog niet in geslaagd een nieuwe paus te kiezen. Als de klok twaalf sloeg en er nog altijd geen kandidaat was, zou de kerk zijn vijfde week zonder leider in gaan.

Voor de gespannen Romeinse clerus was het glashelder. Voor middernacht moest er een beslissing worden genomen.

Kardinaal Umberto Cassini dacht dat hij het zou besterven. De kleine, scharminkelige Siciliaan met waterige bruine ogen die meestal lachten, kon nu niet lachen. Op zijn gezicht parelden zweetdruppels. Zijn bonkende borstkas deed zeer van de stress.

De lucht in de prachtige veertiende-eeuwse Sixtijnse Kapel rook naar zweet. Elk raam en elke deur was gesloten en de lichten waren aan. Het was er vochtig warm en de gespannen sfeer was zwanger van verwachting. Cassini wierp een blik op de klok. Elf uur.

Hij zat aan een houten tafel in de kapel en zijn ogen dwaalden naar Michelangelo's indrukwekkende muurschildering van de gruwelen van de apocalyps. Umberto Cassini beleefde momenteel zijn eigen gruwel.

De geschiedenis van de pauselijke verkiezingen was stormachtig, soms zelfs turbulent. Cassini herinnerde zich een verontrustend gegeven – dat het conclaaf van 1813 wel 54 dagen had geduurd en de besluiteloosheid bijna het einde had betekend van de kerk. Vanavond leek zich opnieuw een nachtmerrie te ontvouwen. Als camerlengo en hoofd van het conclaaf was Cassini de man op wiens schouders de taak rustte ervoor te zorgen dat er een opvolger werd gekozen.

Maar de 29ste verkiezingsronde was twee uur geleden en had geen opvolger gebracht. Cassini depte zijn voorhoofd en dacht: *laat God Zijn Kerk in de steek in dit uur van nood?*

Van de drie belangrijkste kandidaten had geen de tachtig stemmen meerderheid weten te behalen die nodig was om de verkiezing te winnen. Zo ging het al bijna twee weken; de stemmen waren vrijwel gelijk over de kandidaten verdeeld en het was onmogelijk gebleken die impasse te doorbreken. Het was overduidelijk dat het conclaaf in moeilijkheden verkeerde.

Cassini had gebeden dat de verkiezingen voor middernacht afgerond konden worden. Een van de curie had wederom een compromiskandidaat naar voren geschoven, de Amerikaanse kardinaal John

Becket. Zijn strategie was duidelijk: Becket kon wellicht het stempatroon doorbreken en daarmee de impasse. Cassini likte nerveus zijn lippen. Ze hadden nog zestig minuten tot middernacht en de spanning was haast dodelijk.

Hij keek naar John Becket, die aan een van de tafels tegenover hem zat. Het was een imposante man, lang en slank, met licht haar en vriendelijke, oprechte blauwe ogen. De Amerikaan was een haast Christusachtige verschijning.

Zijn gezicht was bruinverbrand en zijn handen vertoonden de eeltplekken van een arbeider. Het soort ruwe handen dat deze kapel had kunnen bouwen. En tegelijkertijd had hij iets vorstelijks over zich.

Iedereen in zijn nabijheid was zich onmiddellijk bewust van zijn ongelooflijk krachtige fysieke aanwezigheid. Mensen die Becket kenden, roemden zijn unieke persoonlijkheid en charisma. Hij was de zoon van een jurist uit Chicago en had zich bewezen als een erudiet, devoot priester die ervoor had gekozen de vele gemakken van zijn Amerikaanse thuisland achter zich te laten voor een diepreligieus leven.

Becket was een outsider die aanvankelijk met zijn 57 als een fractie te jong werd beschouwd voor de functie van paus. Maar Cassini vroeg zich af hoe de stemming dit keer uit zou vallen.

Het conclaaf van kardinalen had zich teruggetrokken voor gebed en inspiratie van de Heilige Geest. Ze keerden nu terug en liepen met hun gevouwen stembriefjes eerst naar het altaar en stopten het vervolgens in een gouden kelk om aan te geven dat ze een heilige handeling hadden verricht. Vervolgens liepen ze terug naar hun individuele tafels en stoelen en wachtten daar tot de drie stemmentellers de briefjes hadden bestudeerd en geteld.

Cassini frunnikte nerveus aan zijn pectorale terwijl de minuten wegtikten. Hij zag dat de stemmentellers klaar waren. Een van hen liep naar hem toe met een stukje papier waarop de uitkomst stond.

Gespannen vouwde hij het open en wat hij las, verraste hem. *Kardinaal John Becket – 81 stemmen*. Het was zeker niet de uitkomst die hij had verwacht. Becket had niet alleen het stempatroon volledig veranderd, hij had gewonnen. En het was dan misschien een verrassing, maar Cassini voelde grote opluchting. Hij slaakte een diepe

zucht en voelde de pijn in zijn borstkas wegebber. De stemmenteller maakte de uitkomst bekend: 'John Becket – 81 stemmen.'

De resterende stemmen voor de andere kandidaten werden voor-gelezen maar leken er nauwelijks nog toe te doen, want de stemming in de kapel was op wonderbaarlijke wijze omgeslagen. Alle ogen waren nu op John Becket gericht, die daar zat met een geschokte uitdrukking op zijn gezicht, als een man die gevaar om zich heen voelt loeren en geen ontsnapping ziet. Hij sloot zijn ogen en zijn lippen leken te bewegen in stil gebed.

Umberto Cassini ging majestueus staan, zijn kleine gestalte ten spijt.

Begeleid door de ceremoniemeester en de drie stemmentellers liep hij op Becket af. Zoals de traditie het wilde, stelde hij de vraag die de gekozen paus diende te beantwoorden, in het Latijn: '*Acceptasne electionem de te canonice factam in Summum Pontificem?*' 'Aanvaardt Gij uw verkiezing tot paus?'

Becket zweeg en hield zijn ogen gesloten. Cassini herhaalde de vraag. 'Aanvaardt Gij, eerwaarde heer kardinaal, uw verkiezing tot paus?'

John Becket antwoordde niet. Cassini voelde de spanning in de kapel stijgen. Heel langzaam opende Becket zijn ogen. Hij stond op uit zijn stoel en torende boven Cassini en de anderen uit. Op zijn bovenlip glinsterden zweetdruppels.

'Camerlengo, ik ben diep geraakt door het vertrouwen van mijn broeders in mij. Woorden kunnen niet uitdrukken hoe nederig mij dat maakt. Deze uitkomst had ik niet verwacht en het is een grote verrassing.' Becket pauzeerde even en ademde diep in. 'Ik aanvaard mijn verkiezing, Camerlengo. Ik zal aanvaarden onder de naam...'

Beckets stem brak en zijn doordringende blauwe ogen vulden zich met tranen. 'Vergeef me alstublieft. Maar voor ik verder ga, voor ik u een pauselijke naam kan geven, moet ik u allen iets belangrijks vertellen. Iets wat heel privé is en ik tot nog toe niemand heb verteld. Een geheim in mijn hart dat denk ik onthuld moet worden.'

Beckets onverwachte woorden hadden een verbluffend effect. Een verbaasd gesis trok door de kapel, alsof alle aanwezigen een vreselijke bekentenis verwachtten. Cassini's ogen schoten nerveus naar de verwarde gezichten van de kardinalen die rondom in de kapel zaten, en

toen naar de klok aan de muur – het was bijna middernacht – waarna hij Becket weer aankeek. ‘Met alle respect, John, de regels zijn heel duidelijk. Je acceptatie moet verlopen zoals het protocol dat voor-’

‘Ik ben me bewust van de regels, camerlengo. Maar ik voel dat de Heilige Geest me aanzet te spreken. En ik vrees dat als ik eenmaal begin, sommige van mijn collega-kardinalen misschien wel zouden willen dat ze me niet tot hun paus hadden gekozen.’

In de kapel was het nu doodstil. Het was alsof iemand de pin uit een handgranaat had getrokken en iedereen nu wachtte op de explosie. Cassini, wiens hart weer sneller was gaan slaan, hapte zorgelijk naar adem. ‘Wat wil je dan toelichten?’

John Becket zweeg een ogenblik en keek vervolgens zijn publiek aan. ‘Lang geleden, toen ik nog priester was, heb ik mijzelf iets beloofd. De belofte dat als ik ooit in de Schoenen van de Visser mocht staan, ik mijn uiterste best zou doen om bepaalde persoonlijke doelen te realiseren. Die doelen zijn een levenslange ambitie geworden.’

Elk paar ogen in de majestueuze kapel was op Becket gericht. Het feit dat hij een Amerikaan was, geboren en getogen in Chicago, viel alleen op als hij sprak. Zijn Italiaans was behoorlijk vloeiend, maar Amerika lag op zijn tong als een stempel in een paspoort.

‘De kerk is een rots, en ik ben me er terdege van bewust dat steen niet plooibaar is. Maar ik heb mezelf beloofd dat ik zou streven naar een tijdperk van eerlijkheid, van waarheid binnen de kerk. Als ik ooit gekozen zou worden als Vicarius Christi, dan zou mijn pausdom een nieuw begin markeren, eentje waarbij uw hulp en steun gevraagd is.’

Het bleef vreselijk stil in de kapel.

‘Vanavond, gezeten onder Michelangelo’s visie op de creatie en de zondvloed, terwijl we kijken naar zijn afschuwelijke beelden van de apocalyps, ben ik ervan overtuigd dat wat ik voor ga stellen, op velen van u als een dreiging over zal komen. Maar ik wil u verzekeren dat dat niet het geval hoeft te zijn. Het is iets waarvan ik overtuigd ben dat Christus het zou hebben gewenst, en wat de kerk dringend nodig heeft. Mijn belofte was, dat er absolute openheid en eerlijkheid zal zijn. Geen leugens meer. Geen geheimen die we voor onze kudde en de wereld om ons heen verbergen. De kerk is van ons allen, niet alleen van hen die in het Vaticaan de leiding hebben.’

Een golf van ongeloof trok door de verbaasde groep mensen.

‘Wat bedoelt u precies?’ vroeg een oudere kardinaal, het protocol negerend. ‘Dat we de deuren van het Vaticaan openen voor het publiek?’

‘Dat is een van mijn intenties,’ antwoordde Becket zelfverzekerd. ‘Niets mag nog langer verborgen worden. Zelfs de donkerste geheimen in onze archieven moeten geopenbaard worden.’

Zijn toehoorders haptten naar adem; toen werd het stil. Cassini, die voor Becket stond, voelde dat zijn borstkas elk moment kon ontploffen. Nooit eerder in de geschiedenis van de kerk was zoiets voorgevallen.

Een andere kardinaal vroeg: ‘En de financiën van het Vaticaan?’

‘Openbaar.’

Er was verbaasd geroezemoes te horen. Beckets stem weerklonk krachtig door de hete, volle kapel. ‘Wilde Christus dat er leugens worden verteld? Wilde Hij geheimen bewaren? Wilde Hij dat degenen die hier de leiding hebben, zich gedragen als achterbakse, kleinzielige bureaucraten en bankiers? Ik kan me niet voorstellen dat Hij dat ooit heeft gewild. Christus geloofde bovenal in de waarheid, en dat zouden wij ook moeten doen.’

Een oudere kardinaal nam het woord. ‘John, er zijn dingen die te erg zijn om gekend te worden door de wereld.’

Becket keek de man aan, maar zijn woorden waren gericht aan alle aanwezigen. ‘U bedoelt dat er dingen zijn waarvan het Vaticaan niet *wil* dat de wereld er weet van heeft. Dingen die het opzettelijk geheim heeft gehouden, onaangename fouten die het heeft gemaakt waar de kudde nooit weet van mag hebben. Maar ze zouden er weet van *moeten* hebben. Niet alleen de katholieken, maar christenen over de hele wereld. Onze archieven gaan ook hen aan. Christenen over de hele wereld delen een gemeenschappelijk doel en ze hebben het recht de geheimen te kennen die uit Christus’ naam weg zijn gemoffeld.’

Becket keek naar zijn publiek, zijn armen gespreid als in een smeekbede. ‘We vragen onze kudde om hun fouten op te biechten, maar weigeren onze eigen zonden te bekennen. Is dat wat God wil? U hebt mij gekozen en dit zijn mijn plannen als ik uw keuze aanvaard. Het zal een nieuwe dag zijn, een nieuw begin dat ons allen

terug zal leiden naar het pad van Jezus Christus. Ik heb gesproken.'

Een aantal oudere kardinalen leek diep geschokt, alsof de duivel in persoon en niet de nieuwe paus in hun midden was.

Maar de meesten waren diep geraakt, want het was alsof opeens een frisse wind in de muffe gangen van het Vaticaan op was gestoken met de kracht van een orkaan. Elk van hen beseftte dat hij in de aanwezigheid verkeerde van een man die charisma en autoriteit had.

Umberto Cassini was met stomheid geslagen en voelde zich plotseling angstig worden. Hij keek op naar John Becket, die zijn doorringende, oprechte blauwe ogen op de kardinalen liet rusten.

'Wat uw angsten betreft, ik heb slechts een vraag. Kent u geen moed, vrienden? De Heer bedeeft u misschien een last. Maar Hij zal u ook de kracht geven die te dragen. Ik aanvaard mijn nominatie als paus. *Recipero in nomine veritatis*. Ik aanvaard in naam der waarheid. En de naam die ik kies, is Celestinus.'